

SAMOROST

Tak jako každým rokem...

vítám vás u prvního čísla Samorostu v letošním školním roce. Žáci prvních ročníků asi vidí tento časopis poprvé, ostatně možná i vyšší ročníky na tyto stránky nezavítají často. Doufám, že alespoň autoři se občas pokochají pohledem na své dílo.

Co nás v tomto čísle čeká. Absolvent školy, Jan Poláček, pokračuje ve své plodné tvorbě, jen trochu zjihnul, přešel na poezii. Copak se asi děje? I když o zjihnutí se moc mluvit nedá, posoudíte sami. Poslal i prozaický 80 stránkový text, ale ten se do časopisu nebudí, asi už by to chtělo vydat knižně sebrané spisy. Už mám v počítači zvláštní složku a strádám.

Přispěla tradičně teď už 4. A, Štěpánka Dindová, Anička Příbylová, objevil jsem i dosud nezveřejněné texty absolventky Petry Doubkové. Tradičně uvádím i nadprůměrné slohové práce. Aktivity agilní 2. A, vždyť to číslo nemusí mít 40 stránek.

Na závěr tradiční výzva. Kdyby se našel nějaký grafik, fotograf, básník, spisovatel, dveře do Samorostu jsou otevřeny.

-moon-

Výlet do Prahy

22. října jsme opět vyjeli do Prahy. Plán byl nabitý. Chtěli jsme stihnout návštěvu Židovského a Policejního muzea a celý den zakončit ve Stavovském divadle.

Ani zpoždění nemohlo ohrozit naši prohlídku židovských památek, a tak chvíli před polednem jsme vyrazili na 2 hodinovou prohlídku synagog. Během stanoveného času jsme navštívili 5 synagog (Maiselovu, Španělskou, Pinkasovu, Staronovou a Klausovu) a zavítali jsme i na hřbitov. Magistr Vavřík prokázal svou prozíravost, když na otázku, jestli má doma Tóru, odpověděl: „Sure (jistě), a taky Bibli a Korán, kdyby se to náhodou otočilo.“ Potom jsme se přesunuli na Vyšehrad a prošli si Policejní muzeum, kde právě probíhala výstava japonských katan. Paní průvodkyně nás také provedla jejich stálou expozicí, která mapuje snad vše, co se policie týká (kriminálníka, dopravní policie, expertní týmy).

Naši pražskou návštěvu jsme zakončili v již zmiňovaném divadle hrou Karla Čapka, Věc Makropulos. Hra byla pojata moderně, což mnohé z nás opět zklamalo. Ale ruku na srdce, měla by hra větší úspěch, kdyby byla pojata konzervativně? Já myslím, že ne. Asi všichni máme jiné představy o divadle... Ovšem výkony pánů herců Donutila, Javorského a Postráneckého nezklamaly žádného z nás.

Pavel Peška

Blatnější čápi - čápi města růží a ryb

Čáp bílý (*Ciconia ciconia*) se v poslední době velmi těší pozornosti ornitologů, ochránců přírody, milovníků přírody a v neposlední řadě široké veřejnosti. Tento druh ptáka z řádu brodivých hnízdí převážně v nížinách a kulturních krajinách, v blízkosti bažin. Hnízda si staví na komínech, střechách, věžích, stromech, výjimečně na zemi. Je tažným druhem, který zimuje v oblastech tropické Afriky. Pouze malé procento jedinců zůstává a přezimuje u nás.

Příkladem vytrvalých a přezimujících jedinců, kteří neodlétají, ale zůstávají vystaveni podmínkám chladných zim, je pár blatenských čápů. Tento pár hnízdí v Blatné (okres Strakonice) na kulatém komíně blatenského lihovaru (n. v. 436 m, 49°25'14"N, 13°52'43"E). Samice, původem z Bavorska, byla v Blatné poprvé pozorována v roce 2005 (tehdy s jiným samcem) a první dva roky nepřezimovala. Na pravé noze nad běhákem má černý plastový kroužek DER A3293 stanice Radolfzell (kroužkovaná jako mládě v roce 2003 v německém Gerhardshofenu). Samec, jehož původ není jasný (může se jednat o jedince chovné stanice Karlsruhe), se v Blatné objevil a přezimoval v období 2006/2007. Na pravé noze má zelený kovový kroužek s písmeny PR. Společně samec a samice přezimují v hnízdě na ko-

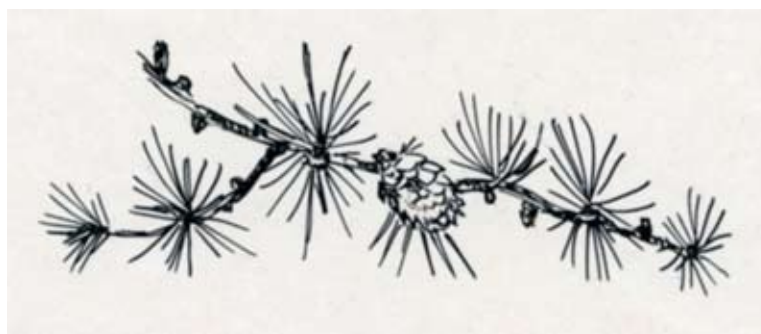
míně blatenského lihovaru od roku 2007. Přezimovali pětkrát, a to v období 2007/2008, 2008/2009, 2009/2010, 2010/2011 a 2011/2012 (samec přezimoval již v období 2006/2007, celkem tedy šestkrát). Na podzim si čápí pár obstarává potravu v řece naproti lihovaru, v rybnících, na loukách a polích. V období krutých zim bývá přikrmován ze sádek Blatenské ryby. Na jaře se pár páří a vyvádí několik mláďat. Mláďata však rodiče nenásledují a odlétají zimovat do Afriky.

Jihočeské město Blatná - město růží a ryb - je jedním z mála míst, kde můžeme čápa bílého pozorovat po celý rok. Čápí pár je zjevně spokojen s podmínkami hnízdění a doufejme, že Blatnou hned tak neopustí.

Mgr. Karolína Málková

Použité prameny:

Chvapil S. 2011: *Monitoring hnízdění čápů rodu Ciconia v roce 2011. ČSOP CICONIA v Roudnici nad Labem a Stanice ekologické výchovy CICONIA při ZO 37/01 ČSOP v Roudnici nad Labem. 70 s.*

Kachní hon

Letos poprvé, i když nejsem ještě v mysliveckém sdružení přijata, jsem měla možnost zúčastnit se kachního honu. Tyto hony již z loňských let znám, ale ten letošní se od ostatních velice lišil. První sobotu v září jsem totiž mohla vyndat brokovou dvojku z trezoru, patrony dát do pásu, psovi připnout vodítko a celá v zeleném se vydat zjistit svůj um se zbraní. Ještě nikdy jsem neměla možnost vystřelit na něco živého, a to také byly mé obavy.

Tradiční troubení zahájilo kachní hon. Byly rozdány pokyny a lovci byli upozorněni, že se nesmí lovit poláci a potápky. Těch máme málo, a proto je důležité je přírodě ponechat.

Cítila jsem se báječně, konečně taky všichni viděli, že už mám zbroják a už se nebudu chodit jen dívat.

První rybník byl obstoupen a leč zahájena. Čekalo se jen na vzletnutí houfu kachen plujících na hladině vody. Do rybníka se vrhli psi a kachny se rozlétly na oblohu. Já začala poslouchat rány z flint a sledovala jsem úspěchy lovců. Sama jsem však pušku držela namířenou nahoru bez jediného výstřelu. Zazněly tři tóny z povelky, a to nám přikazovalo vyběít a přejít na další rybník.

Nad rybníkem již létalo několik kachen a hospodář dlouhým tónem odtroubil začátek leče. Vypustila jsem křepeláka a zapřela flintu o rameno. Konečně jsem se odhodlala přetrpět bolest ramene způsobenou „kopnutím“ zbraně. Namířila jsem na letící kačera a zmáčkla spoušť. Překvapilo mě, že se nic nestalo a za několik vteřin mi došlo, že jsem si zapomněla odjistit. Kachny sedly na hladinu rybníka a já vybila flintu a jen jsem čekala na tóny povelky.

Tento den mě ještě čekal jeden rybník a já už si jen říkala, že alespoň ušetřím patrony a budu jen jako divák. Na místě, kde jsem stála, jsem měla krásný výhled. Vedle mě seděl pes, který se na mě koukal smutně, jelikož nemám žádné střelené kachny a on nemá pro co plavat a co mi přinášet. Proto jsem si opět nabíla a vystřelila do letící kachny, která si ale letěla dál. Křepelák ránu zpozoroval a také si všiml padnutí cizího kačera na rybník. Netušil, že to nebylo díky mně a skočil do vody. Kačera přinesl a šťastně odevzdal.

Ten den jsem neslovila nic, ale byla jsem od té doby ještě na dalších honech a na tom posledním jsem se stala králem honu. Hony na kachny již pomalu končí a já se už teď těším na září příštího roku.

Anna Příbylová

*Až rozevřou se oblaka,
najdeme v čase díru,
pohlí každého hlupáka
a pozvedne naši víru.
Setmí se a v nebi šedém
bílé mraky v cestu se spojí,
my půjdeme jejím středem
v té nejkrásněj-
ší skromné zbroji.
To protože nevíme,
kam ta cesta vede,
však před odhalením stojíme,
co skrývají mraky šedé?
Cesta daleká a plná růží,
s trny jako jehlicemi,
které procházely kůží,
jako myšlenky depresiemi.
Nepřinesla víc než zklamání.
Navštívili jsme různá staletí,
žádné výhody cesty v čase,
žádné ze vzácných perletí,
jen strádání na časové trase.*

Štěpánka Dindová

Přijímání žáků prvního ročníku do cechu lesnického

Už je to tady! Ráno se probudím se sevřeným žaludkem. Dnes má totiž proběhnout slavnostní pasování prváků. V současné době je tato akce obrovská oficialita, které já přímo nesnáším. Fanfáry, spousta lidí, ředitel i jeho zástupce. To v minulosti to bylo naprosto jiné. Pasování probíhalo pokoutně a poněkud drsnějším způsobem.

No nic, obleču se a jdu a do školy. Tady se však vůbec nemůžu soustředit, koukám do prázdna a jen si představuji, jak to bude probíhat. Jelikož jsem dostal nevděčný, ale snad nejdůležitější úkol, připravit si proslov, o přestávkách si jej pročítám a neustále přepisuji, až se z něj stane zmet znaků, ve které se pomalu nevyznám ani já sám. Znervózně včerejším bouřlivým rozhovorem s naším třídním učitelem Ing. Bláhovcem, ke kterému se doneslo od našich rivalů z třídy 3. A, že nemáme nic připraveno, jsem si řekl, že všeho nechám a přestanu na to myslet.

Za chvíli škola končí a já se běžím převléct do uniformy, přestože mám ještě dost času. Objevil se však ještě jeden problém - nemáme bílé rukavice. Obvolávám všechny své známé a nervozita stoupá. Nakonec se mi podaří obměkčit naše rivaly z 3. A, aby nám rukavice půjčili. Vycházíme z internátu a jdeme směrem k aule. Tady se seřadíme podle předem připraveného schématu. Vzápětí přichází pan ředitel s panem zástupcem, kteří mají vlastní představu o organizaci pasování.

„A jéje, zmatek, to to zase dopadne“, říká si a koušu si nehty, ačkoliv to obvykle nedělám. Naštěstí se nám je však podaří přesvědčit, aby vše nechali na nás. Najednou někdo otevře veliké dveře od auly a na chodbu se vyvalí zářivé světlo. Připomíná mi to stav klinické smrti, kdy člověk vidí světlo na konci tunelu. Něco na tom asi bude, protože se mi zdá, že to bude moje smrt.

Všichni se ale vzchopíme a pomalu vkráčíme za zvuků fanfár do auly mezi rodiče prváků. Podle předem (ne)připraveného pořadí se rozestoupíme na podiu a vše je zahájeno mým proslovem. Chvilku se mi klepou kolena, za což jsem si později od svých spolužáků vysloužil nemalý posměch. Za chvíli však nervozita opadne a vše už jde jako po másle. Pan ředitel provede slavnostní přípitek a já, jakožto zástupce třídy, si připoji s ním. Moc se mi však nechce, protože nám je nalit pasovací

lektvar, u jehož přípravy jsem byl přítomen, takže jsem již dopředu odhadoval jeho odporou chuť. Pan ředitel po napití pronese:

„No to je teda síla.“ Já mu musím dát zapravdu a jen se strachuji, aby ta pachut v ústech neovlivnila mé řečnické schopnosti, které ještě budu potřebovat na závěrečnou řeč. Pak již jen přečtu lesnické desatero a po zaznění fanfár začne samotné pasování.

Teď se zas trochu strachují prváci, ale nemají proč, nenesou za nic odpovědnost a pokud něco spletou, bude to jen k pobavení zde přítomných. Jeden za druhým přicházejí za námi na podium, kde každý poklekne na větévku a tesákem lesnických škol v Písku mu je třikrát klepnuto na rameno a vyslovena formule:

„Dávám ti ránu tesákem, abys byl dobrým lesákem. Dávám ti ránu druhou, abys byl lesu věrným sluhou. Dávám ti ránu třetí, abys k lásce k lesu vedl i své děti.“ Pro pasovaná děvčata jsme samozřejmě použili ekvivalentní úpravu.

Pak prváci procházejí okolo řady třetáků, z nichž každý má v ruce nástroj používaný v lesnictví. Je mezi nimi lišta od harvestoru, průměrka k měření dřeva a brokovnicové hlavně. Každý prvák pak dostane těmito nástroji menší ránu přes své pozadí. Všechny samozřejmě musíme šetřit, abychom jim nezpůsobili újmu na zdraví a tím neohrozili budoucí přísun kvalifikovaného personálu do českého lesnictví.

Poté si každý prvák připije s jedním ze dvou určených třetáků přesně podle hesla „kázat vodu, pít víno.“ To znamená, že prváci dostanou nechtutný lektvar a třeták víno. Jak tito dva naši spolužáci vypadali na konci pasování, ani nemusím zdůrazňovat. Toto všechno naši mladší spolužáci ve zdraví přežili, a proto nyní dostávají pasovací listinu s pečetí a navíc jsou označeni číselničkou, která jinak běžně slouží k popisu vytěženého dřeva.

Na závěr ještě pronesu závěrečnou řeč, která mi už žádné problémy nedělá a začíná převládat pocit z dobře odvedené práce. Dále pak již jen následuje společné fotografování a my si můžeme konečně oddychnout.

Zdeněk Patočka

Roční období

*„Až se jaro vrátí, ó to bude ráj,
zelenat se bude celý širý kraj.*

*Slunce bude hřáti, větrík teple dout,
potok bude hučet zproštěn zimních pout.*

*Luka budou vonět, stromy budou kvést
a skřivani vzhůru do nebe se nést.*

*Rozletí se vzhůru, až v oblačno říš
a naše srdéčka vzlétnou ještě výš.“*

To je básnička J. V. Sládka, kterou jsem se učila ve třetí třídě. Vždy, když jdu do lesa začátkem jara, vzpomenu si na ni. Uvědomím si, jak je příroda úžasná, a že je to novorozeně, které je třeba chránit. Je nahá, ale řvoucí steskem po svých milovaných, které s nadšením očekává. Ráda pozoruju vracející se ptáky, probouzející se savce a kvetoucí jarní květiny. Miluju vůni mokré jarní trávy a nejradši mám ranní kapky rosy na listech trávy, květin, stromů.

Po jaru přichází mocné, teplé a živé léto. Je to období plné barev a života. Je to batole, které se na první pohled zdá poslušné a předvídatelné, ale je divoké a nevyzpytatelné. Je jako dívčí obličej, můžeš jej vyfotit tisíckrát, ale na každé z fotek bude jiná tvář. V jednom filmu pro pamětníky řekl malíř, že dívčí tvář je jako letní obloha „jednou slunce zář, hned smutku mrač.“ A opravdu, takové je léto.

Dál je tu podzim. Je to unavené dítě. Je zamračené a uplakané. Příroda nám tím říká, že se chystá spát. Ukazuje nám z posledních sil, jak je mocná a co vše umí, že i když si myslíme, že už ji známe, tak nás má čím překvapit a že se máme ještě co učit.

Konečně přichází odpočinek po dlouhém a namáhavém dni. Zima je spící nemluvně, krásné a klidné, ale občas se probudí a ozve se, že je zde. Je to méně oblíbené období, ale H. Ch. Andersen ukázal ve svých pohádkách, jak je nádherné a tajuplné, ale i kruté.

Tak vidíte, příroda je sama o sobě život. Zrození i zánik. Jeden básník napsal: „Jsem něžný, jsem krutý, ale jsem život. Pláčeš? Plač, i v slzách je síla, tak jdi...jdi a žij.“ Taková je příroda, nemáme se zlobit, že růže má trny, ale máme se radovat, že trnitý keř má růže. Nezlobme se, že je příroda krutá a nelítostná, ale radujme se, že je krásná a okouzlující a že my jsme její součástí. Tak cítím přírodu já.

Petra Jablonická

Sokolnická setkání

Na podzim a v zimě se konají sokolnická setkání. 17. a 18. listopadu se setkání konala v Jehnědně a Údraži.

V sobotu se lovilo v Jehnědně. Při ranním nástupu jsme viděli, že jsme se sešli v hojném počtu 10 sokolníků. Po desáté hodině jsme se rozdělili do 2 skupin. Jedna byla orlo-jestřábí a druhá sokolnická. Já se svým dravcem jsem byl v první skupině. Za celý den jsem dvakrát pustil na zajíce, poprvé ho dravec vázal, ale neudržel, podruhé už vázal a udržel, takže jsem měl úlovek. Na konci dne jsme udělali výřad. V této honitbě se slovíly tři kusy srnčí zvěře, jeden zajíc a šest bažantů. Přesvědčili jsme se, že tato honitba je na zvěř bohatá a domluvili jsme se, že se příští rok bude toto setkání opakovat.

V neděli nás hostila honitba v Údraži. Vše probíhalo podobně jako první den, až na počet slovené zvěře. Já už jsem svého dravce nechal doma, jeden můj kamarád mi půjčil orlici Tajgu a s tou jsem ulovil srnče. V podvečer jsme připravili výřad a na něm byl jeden kus zvěře srnčí a černé a dva bažanti.

Večer jsme se sešli v hospodě a každý vyprávěl své zážitky a poznatky o dravcích. Byl to pro mě krásný víkend ve společnosti skvělých lidí.

Jiří Macháček

Ranní čekaná

Probuzení do sobotního rána nebylo moc příjemné. Probudil jsem se kolem 6. hodiny a venku hustě chumelilo. Spát se mi už nechtělo, a tak jsem se rozhodl vyrazit na čekanou. Teple jsem se oblékl, vzal foťák a šel.

Cestou ke kazatelně mě překvapila srna se srnčetem. Nestihl jsem ani vytáhnout foťák a byli pryč. Když už jsem byl skoro na místě, byla prasata již na hromadě. Musel jsem je obejít z druhé strany, což se naštěstí povedlo.

Dosedl jsem, otevřel okna a pozoroval. Když se mé oči napásly, vzal jsem foťák a začal fotit. První cvaknutí prasata znejistilo, ale nakonec zůstala na místě. Udělal jsem pár snímků a čekal, co se bude dít dál. Asi po hodině prasata odešla do lesa. Netrvalo dlouho a na hromadu přišli jiní příživníci. Tlupa srnčí zvěře. Bylo jich asi patnáct. Nechal jsem je chvíli „zažrat“ a začal fotit. Srnčí na hromadě nevydrželo moc dlouho a po patnácti minutách v klidu odešlo.

Sněžení ustávalo a na hromadě už nic nebylo. Čekal jsem ještě chvíli, ale už nic nepřišlo. Zvedl jsem se, slezl ze žebříku a šel pomalu domů. Asi pět minut od baráku hledala potravu liška. Chodila sem a tam, ale nic, co by ji zajímalo, nenašla. Snažil jsem se fotit, ale bylo to nemožné.

Zimní čekaná je ten nejkrásnější zážitek. Člověk si odpočine, ale to hlavní je, že je v přírodě a dělá to, co ho baví.

Patrik Olt

Naháňka

Dne 1. 12. 2012 se konala u nás, v Mysliveckém sdružení Lipnice, naháňka na černou zvěř a škodnou. Sraz byl v 8 hodin u školy v sousední vesnici. Na nástup nastoupilo něco okolo 30 střelců a asi 30 honců, včetně mě. Hospodář všechny seznámil s průběhem akce. Měly se konat 3 leče. První leč byla v lese zvaném Karolína, druhá byla u Pařezného rybníka a třetí byla u Havířů.

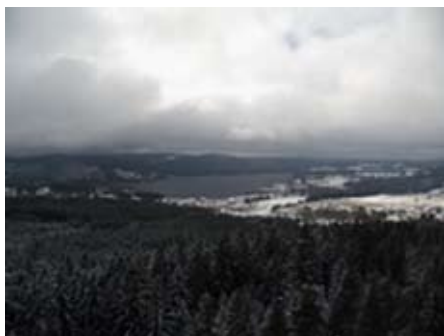
Po seznámení s akcí jsme se přesunuli k první leči. Střelci ji obstoupili asi do deseti minut. Poté se ozvala povelka, která signalizovala, že honci můžou vpřed. Vyrazili jsme tedy do lesa. Prodíral jsem se houštím a všemi jinými nástrahami lesa. Po ujití asi 300 metrů se před námi ozvaly dva výstřely. Hned se nám všem rozbušilo srdce a přidali jsme do kroku. Po dalších 100 metrech jsem vedle sebe po levé ruce slyšel, jak někdo křičel: „Prase dopředu!“ Vzápětí jsem viděl, jak asi 30 metrů přede mnou uhání prase. Byl to celkem pěkný kus. Když mi zmizelo z dohledu, ozvala se rána. Nepochyboval jsem o tom, že by uteklo. Když jsme došli na konec, dozvěděli jsme se, že byly střeleny dva kusy, lončáci. Ozvala se povelka a leč byla ukončena.

Přesun k druhé leči trvá asi půl hodiny. Znovu se střelci rozmístili a my také. Opět se ozvala povelka a my jsme jako u první leče vyrazili do hloubi lesa. Znovu jsem se prodíral houštím. Najednou, po ujití asi 300 metrů, vyrazila z houštiny 3 prasata. Zakřičel jsem: „Prasata dopředu!“ Když mi zmizela z dohledu, ozvalo se několik výstřelů, nebyl jsem schopen překvapením pomalu ani chodit, natož počítat, kolikrát padla rána. Když jsem se vzpamatoval, vrátil jsem se do řady a šel jsem dál. V této leči více zvěře nebylo a ve třetí také ne.

Výřad byl v Lipnici, na pozemcích rybářů, na sádkách. Bylo zde 5 prasat, lončáci. První 2 byla z první leče a další 3 byla z druhé leče. Tento zážitek se mi moc líbil. Byla to pro mě ohromná zkušenost.

Michal Bohdálék

ZÁŽITEK

Zážitek a poznání přírody z jiné perspektivy

První stezka korunami stromů v České republice nabízí návštěvníkům jedinečnou kombinaci zážitků. Stezka je citlivě začleněna do krajiny v okolí Lipenského jezera a je unikátním doplněním Active Park Lipno. Na stezce dlouhé 675 metrů naleznete kromě jedinečné vyhlídky ze 40 metrové věže i spoustu dobrodružných zážitků. To vše dělá ze stezky ideální cíl pro výlet aktivních návštěvníků, rodin a seniorů. Díky své bezbariérové konstrukci je stezka vhodná pro všechny návštěvníky. Stezka korunami stromů Lipno nabízí zcela novou dimenzi volnočasové aktivity.

Stezka

Dřevěná konstrukce stezky je citlivě zasazena do smíšeného lesa. Celá stezka je bezbariérová a je přizpůsobena nejen jízdě s kočárky, ale i pro vozíčkáře a tím je přístupná nejširší možné skupině návštěvníků. Dobrodružnou a zajímavou cestu po lávce zajišťuje konstrukce z masivního lepeného dřeva a 75 dřevěných podpěrných sloupů. Dřevěné zábradlí a transparentní postranní síť jsou zárukou dokonalé bezpečnosti.

Vyhlídková věž

Stezka je zakončena 40 metrovou vyhlídkovou věží, která je opravdovým vrcholem stezky. Z věže se vám naskytne fantastický výhled na téměř celou část Lipenského jezera, okolí Šumavy a Novohradské hory. Devítihránná věž je unikátní svým vzhledem, a to nejen díky vzdušné architektonické formě, ale také bezbariérovostí, typem a metodou výstavby.

Tobogán a adrenalinová zastavení

V celkové délce 675 metrů můžete zažít zcela neobvyklé, ale bezpečné zážitky na 11 adrenalinových zastávkách, které jsou podél bezbariérové stezky vytvořeny. Vrcholným zážitkem je nejdelší suchý tobogán v České republice v celkové délce 52 metrů, který se vine středem věže. Od úrovně kmenů až nahoru do vrcholků stromů spatříte nesčetné životní formy. Mechovitý porost, hmyz, drobné živočichy a ptactvo lze pozorovat z jedinečné perspektivy.

www.stezkakorunamistromu.cz/zazitek

Taneční 2012

Vše začalo 19. září. Už odpoledne onoho osudného dne, řadu hodin před samotným začátkem této pro nás nové „atrakce“, panoval na internátě čilý ruch. A tak, jak se víc a víc přibližoval večer a zahájení kurzů, nervozita většiny z nás ještě stoupala.

Ani náš třídní Mgr. Vavřík nám moc nepřidal, protože na ranní třídnickou hodinu donesl povídku Šimka a Grossmana s názvem Moje první taneční. Myslel to samozřejmě dobře, ale někteří z nás asi úplně nepochopili nadsázku obou klasiků a začali litovat, že se do tanečních přihlásili.

Další překvapení nastalo, když jsme na internátě vylepšovali před zrcadlem svoje zevnějšky. V té chvíli se ve dveřích objevil muž s černou brašnou. Zkuste hádat, kdo to byl a co držel v ruce. Byl to opět náš třídní se svou kamerou, aby nás zvěčnil. Víím, že za čas mu budeme vděční, že máme archivované všechny důležité momenty našeho studia i mimoškolní aktivity, ale v té chvíli nás objektiv kamery spíše svazoval, když jsme se už i tak škrtili utahováním špatně uvazované kravaty.

Naše šlechtění před zrcadlem a všechny přípravy pomalu končily a nebezpečně se přibližila doba odchodu z internátu. Na vrátnici seděl pan vychovatel Janeček, který nám ještě udělil rady, jak konverzovat s dívkou. Poté nezbylo už nic jiného, než mazat směr kulturní dům.

Na kamenném mostě nás už vlastně ani nepřekvapila postava s brašnou přes rameno a videokamerou v ruce. To je obětavost! Máme tu první cestu do tanečních zdokumentovánu opravdu krok za krokem - nebo jak by řekl třídní a lingvista v jedné osobě, step by step.

Nejprve jsme z internátu chodili do tanečních nalahko, jen v uniformě, ale postupem času začalo přituhovat, a tak jsme oprášili kabáty a bundy. Ale zpět k první hodině. Nikdo jsme nevěděli, co čekat. Úderem sedmé se sálem rozezněla podivná znělka, o které jsme se později dozvěděli, že je znělkou našich kurzů. Když vstoupili taneční mistři, manželé Zachovi, všechny nás přivítali a podali základní informace. Pak už mistr pronesl osudovou větu: „Pánové, zadejte se“.

Každý jsme vyrazili jak střelený zajíc a nevěděli, jaká či která na nás zbude, či si ještě stihneme vybrat. Po skončení první lekce měla většina z nás různé hlášky ohledně slečen, které jsme „urvali“, ovšem ty výroky nemohu v tomto časopise pro nejuzávanější společnost zmiňovat (jelikož a protože náš slovník není zrovna nejspisovnější). Napíšu leda jen to, že podruhé se nám do tanečních vůbec nechtělo, ovšem třídní si prý pověde docházku... Jako by ten videozáznam sám o sobě nebyl dostatečný důkaz o našem ztrapňování se...

Po uplynutí několika dalších lekcí a dvou prodloužených se nachýlil čas pro závěrečný ples. Když skončil, byl kulturní dům rád, že stojí na svých základech. Ples jako takový zahájili naši trubači. Bylo ovšem také třeba našim lektorům poděkovat i slovně, proto jsem dostal nabídku od místopředsedy Honzy Petřiny, zda se toho nechci ujmout. Já, jako neskonale dobrák, jsem na to kývl. Dále jsme předali nějaké dary v podobě bažantů (kohouta a slepice, nikoliv však skleněného či plastového), bonboniéru a květinu pro paní mistrovou. A jedno oko nezůstalo suché při předání zlatého hřebu mezi našimi pozornostmi - v upomínku na náš kurz jsme předali zarámované společné foto celé naší třídy i s partnerkami a manžely Zachovými. Předpokládám, že i taneční mistři budou na tento kurz v dobrém vzpomínat. Ani jim se totiž za celou profesní kariéru nestalo, aby se jim přihlásila komplet do jednoho celá třída, jako tomu bylo v našem případě.

Osobně si myslím toto: tento věneček byl jedinečný, už jen kvůli účasti celé naší třídy. Taneční mistři byli ochotní vždy nám poradit co a jak, když jsme tápali. Stačilo si říct. Kdo si neřekl, ošidil jen sebe. Jen mě mrzí moje neaktivní účast na prodloužené a dalších dvou lekcích kvůli kotníku, který mi poranil jeden spolužák při hodině tělesné výchovy. Nedalo se dělat nic jiného, než sledovat, jak to klukům jde. Taneční nám všem něco daly, někomu více, někomu méně. Ač naše první slova po první lekci byla velmi negativní, tak jednou si rádi vzpomeneme, jak jsme na parketě začínali.

Petr Dygrýn

Každá střední škola má svá pravidla a zásady, které by měly co nejlépe a bez problémů fungovat. Starší žáci by měli pomáhat mladším, aby se tam cítili dobře a naučili se správným mravům. V naší škole to funguje trochu jinak než kde jinde. Možná je to tím, že jsme škola odborná. Možná je to tím, že v řadách našich tříd převažuje chlapecké pohlaví.

První, co jsem se při příchodu na tuto školu naučila, byl pozdrav. Nepsané pravidlo, že dospělé lidi v zeleném musíme zdravít Lesu zdar. Problém to nebyl do té doby, než mi jeden profesor odpověděl Mechu zdar, a já si uvědomila, že i tady mohou nastat jisté chvíle, kdy lze jen horko těžko zadržet smích před nadřízenými.

Zvláštním pravidlem zde zůstává, že třída, která měla to štěstí a má v kolektivu dívky, si je musí bránit před ostatními krvelačnými obludami z jiných ročníků. U nás v béčku jsme čtyři holky. Nechci nikoho urazit, ale jednu z nás kluci bránit nemusí a ani nechtějí. Ať už to je kvůli tomu, že o její osobu zrovna velký zájem nikdy nebyl (a za zbylé dva měsíce zřejmě nebude) nebo proto, že svým chováním si štvě proti sobě úplně všechny a tedy i vlastní spolužáky. Další moje spolužačka je již od prváku více věrná áčku než nám, ale zjevně jí tento nedostatek byl dávno prominut. Dívka, která přišla do našich řad teprve loňského března a svou hubeností naštvála minimálně mě, se nemusí ničeho bát. Poblouznila srdce mého spolužáka tak dokonale, že ochrannou ruku nad ní bude držet snad i po maturitě.

Jen se mnou je to trochu těžší. Sotva jsem našla kluka, který mi je notnou dobu dobrým kamarádem, kluci nenesou, že je z áčka. Jako by to byla nějaká tělesná vada. Fascinuje mě rychlost přenosu nepravdivých informací mezi muži. A to prý ženy jsou drbný. Nese se tu už spousta zvěstí o mém už tak dávno neexistujícím milostném životě, až mě to děsí.

Problém je i fakt, že pro mě je kamarád a on čeká něco víc. Něco, co mu teď prostě nemůžu poskytnout. Mám v hlavě ještě dostatečně velký guláš z posledního povedeného vztahu, že nic nového začínat nechci. Možnost se jen tak s někým vyblbnout v posteli mě neláká, protože nikdy neberte neozkoušené zboží. Často zvenku vypadá kvalitně, ale sotva sundáte obal, zklame vás, co naleznete uvnitř. A času na zaučování už moc není.

O S A M Ě L Á Z O U F A L K A

Zase sedím v posteli, u stehna mobil a na stolku kávu. Marně přemýšlím, zda jít zasytit své plicní sklípky další dávkou nikotinu, nebo jít spát. Nechce se mi ani jedno. Vlastně vůbec nevím, co chci. Sólovou dráhu osamělé dívky si poslední dobou občas užívám. Žádné povinnosti, nikomu konečně nedělám služku a nikdo mi nediktuje, co mám dělat. Na druhou stranu usínat sama jsem se stále nenaučila a plyšová medvědi mi v tom nepomáhají. Ani už si nepamatují, jaké je cítit něžné pohlázení po vlasech a čísi sladké, měkké rty na mých.

Když existuje seriál Zoufalé manželky, proč někdo nenatočí něco jako Osamělé zoufalky? Hlavní roli bych s chutí vzala. Natáčecí studio by však dříve prodělalo na spotřebě make-upu (aby ze mě udělali něco, na co se dá dívat), než vydělalo alespoň na zaplacení nákladů. Zoufám si každý den, že nemám nic, co by mě hnalo dál.

Chybí mi prostě alternátor. Ale pochybuji, že i kdybych ho našla, začal by mi fungovat startér tak, jako dřív. Všechny kluky se snažím brát až moc jako kamarády a všechno jim vyklopím hned na začátku, takže je těžké se snažit o zpětné okouzlování. Ani nevím, jak se dobývají muži. Nikdy jsem nad tím nepřemýšlela, protože jsem to také nikdy nepotřebovala. A teď už asi nemám šanci učit se nové věci. Se zvyšujícím se věkem má člověk tendence lenivět a nemá už takové schopnosti rozvíjet svou mysl novými poznatky.

Jedno vím ale jistě. Horší den než pátek, se doufám nikdy nebude opakovat. Vyrázila jsem s kamarády na chatu nedaleko Buku, kdesi u Vimperku.

Měl to být bezstarostný víkend. Bylo by tomu tak pouze za předpokladu, že by se mi neozval bývalý rozsévač semene a nechtěl se se mnou sejít. Posilněna nepříliš malou dávkou alkoholu jsem souhlasila. Kritický byl odchod z vyhřáté chaty do studené noci. Točení hlavy a hvězdičky před očima jsem chtěla odehnat během. Byl to nápad století, protože jsem zakopla o balvan vysoký asi půl metru a zahučela po hlavě do živého plotu ze smrků. Odnesla jsem to šrámem na tváři a holeni. Hlava se mi samozřejmě točila ještě více, ale snažila jsem se jít rovně a najednou viděla tu škaredou, odpornou stříbrnou Octavii, ve které bývalý přítel jistě zprzil nejednu sukni, včetně té mé (bohužel). Měl ten svůj sladký výraz na tváři, který jsem mu zahнала pěstí mezi oči. Koukal divně, jako by mi to chtěl oplatit. Asi hodinu jsem poslouchala řeči o jeho neskonale lásce k mé osobě, jak moc mě chce zpátky a už navždy bude dokonalejší. A najednou mi do očí vpálil pravdu: to víš, že jsem tě podvedl, ale jen jednou, s Kristýnou, tu asi neznáš vid? Dostal další ránu, tentokrát ale mezi nohy. Potahy auta jsem mu polila zbytkem červeného vína a odešla.

Sobotní ráno mě probudila textová zpráva, kde škemral o poslední šanci. Vlastně už ani nevím o kolikátou. Odpověď zněla jasně: zlomím ti ruku, urvu ti centrální mozek a pak se můžeme bavit o nějaké další šanci, bereš? Nepochopila jsem, proč neodpověděl. Zas tolik mě asi nemiloval. Tím nadobro zmizel z mého nedokonalého života, kde zanechal pouhou rýhu na futrech u dveří pokoje v mé mysli, kam uzavírám všechny ty burany, kteří mi nabourali chod života.

Ráno se pokusím vstát v půl sedmé, osvěžím si paměť etikou, načež přijde na řadu ekonomika a pěstování lesů zvláštního určení. Poté budeme chránit les, zopakujeme logaritmické rovnice a naučíme se používat vztažné věty v německém jazyce. Celý den zakončím hopsáním po tělocvičně, ve snaze odehnat přebytečné tuky z těla a vytrépat celulitidu. Prostě klasický úterní den ve škole. Co mě čeká odpoledne, je ve hvězdách. Nechci předbíhat událostem, ale jsem si téměř jistá, že v budoucnu vidím šálek kávy a spoustu učebnic. Jednou to do té hlavy prostě dostat musím.

Petra Doubková

SatisFUCKtion

*Píšu volným veršem
Protože už je mi to volný
A na levačku
Prožívám to jako bigbít.*

*Seno mi shnilo
Furt chcalo a byla kosa
Ráno do háku
Odpoledne zpátky domů a pořád.*

*V pátek večer si vylejt palici
Se stejnejma maníkama
Od lesů
Jako jsem já.*

*Na lovu: skrze hledáček
Se dívá oko louce
Ale střely řídí srdce člověka
Protože jsem letos nezabil žádnýho srnce.*

*Tak mě měj trochu ráda
Aspoň občas by to stačilo
Vem mi hlavu do dlaní tak
Abych se ti díval mezi ňadry na bradu
Zespoda*

*To by mi pomohlo
Bylo by to fakt dobrý
A nemyslel bych na to
Že to bez tebe vlastně stojí
Za hovno.*

Léto

*To máme super léto!
Počasí vesele nám dovádí
Až na tu zimu, jde to
Alespoň k břichu nás to nesvádí.*

*Uf! To je zase pařák,
Pálí 14 stupňů Celsiových.
Místo piva svařák
A uklouznem do kabátů nových.*

*V gumákách furt vlhko,
Na pazourech rukavice.
Ve větru chladněš lehko,
Proto na palice beranice.*

*Chcanec, vítr a do třetice
Chybí už jen metelice.
Dvakrát třikrát do měsíce
Možná vyleze i slunce.
Zachrání nás od zimnice
Flaška rumu v sumce.*

*Nejhorší je na sviňu,
Že moli sežrali mi periňu.*

*Muchy mrazem hynu,
V lesu sem souši porazil,
Bo červenec nam nezkažil
Celkem pěknou zimu.*

*Aji rybam mrzne mliči,
Tak je toto leto v ...*

Pod koleno

*Každej se někdy cejtí sám,
Tak jako stovky dalších lidí
V tomhle čase, kdy nesvítí Slunce.
Nebe je olověný a mží
Na zbytky špinavýho sněhu.*

*Stojím pod třešní bez listí
A do hlavy mi furt někdo leze
Z větve vystartuje hrdlička
Ta popelavá potvora s páskem
Zapleská křídly a zavrže
Jako malý starý ložisko.*

*Jinak tu nikdo není
Všichni jsou zalezlí
Jen u sousedů ten velkej blbej čokl
Až po břicho v blátě řve
Jak idiot.*

*Je mi divně
Řek bych někomu
Že ho mám rád
A nevím komu
Hlava mi vrže jako starý ložisko
A cosi ve mně řve jak idiot.*

Bordel

*Jako ostříhaný proutí z jabloně
Jako vrčící králík
Jako rozflákanej traktor
Jako kysnoucej zelí
Jako scvrklý brambory
Jako polorozbořený baráky
Po odsunutejch Němcích
Jako mlčící hory v mlze.*

*Přemejšlim
Jak to udělat
Jak sám sebe
Kopnou špičkou
Pod koleno.*

Český sen

*Český sen je kára
Alkoholiků, kteří zdolali Říp
A vycouvali pozpátku
Měli strach,
Že jejich city
Jsou jen pumpičkou
Bez ventilku.*

(Tasso, 7. 7. 2011)

Dvojstránka z tvorby Jana Poláčka.

Volejbalový turnaj

Dne 24. 10. 2012 se naše škola zúčastnila volejbalového turnaje středních škol okresu Písek. Zápasy se hrály v tělocvičně Gymnázia v Písku. Pod vedením Mgr. Maňáka jsme se střetli se soupeři z těchto škol: Gymnázium Písek, zdravotnická škola v Písku, odborné učiliště Písek. Do turnaje jsme vstupovali jako outsideri, protože jsme v takovém složení hráli poprvé a ještě jsme nebyli sehraaní. Nakonec jsme vybojovali krásné druhé místo, za domácím týmem z gymnázia, za které nastoupilo mužstvo složené z hráčů hrající krajské volejbalové soutěže.

Hráli jsme ve složení: Dědina Martin 2. B, Kopa Václav 2. B, Kubeš Richard 3. B, Mojžíš Josef (kapitán) 2. B, Pilař Martin 2. B, Rakovan David 3. B, Suk Jan 2. B.

Josef Mojžíš, Václav Kopa

Prasata na sněhu

Minulou sobotu jsem byl a s tátou pozván na naháňku na černou zvěř k jednomu z jeho kamarádů. Sešli jsme se ráno v půl deváté, ovšem ne v hospodě, jak jsme byli doposud zvyklí, ale úplně mimo vesnici, v lovecké chatě uprostřed lesa. Jelikož se tato honitba nachází poblíž České Lípy, bylo zde již alespoň třicet centimetrů sněhu. Po příjezdu jsme dostali snídaní a potom vyšli ven před chatu na nástup.

Po nástupu jsme se rozdělili do tří skupin a vyrazili na první leč. Tady jsme byli postaveni na předstupu, takže jsme měli největší šanci, že prasata poběží přes nás. Asi třicet metrů před námi byl kamenný val, přes který se honci nemohli dostat, ale prasata ano, takže se tam zastavila a k nám nedošla a ani nebyla vidět. Z druhé leče jsme si odnesli jen rýmu kvůli hodinovému čekání na nic.

Ve třetí leči jsme se konečně dočkali. Již když jsme obestupovali vybranou část lesa, všude jsme viděli stopy prasat směřující do lesa. Leč začala a přibližně po deseti minutách se začaly ozývat první rány. Dalších patnáct minut bylo jen ticho. Poté začali štěkat psi a přibližovali se. Nakonec z lesa vyhnali skupinu prasat a zastavili se. Prasata běžela dál, prorážela si cestu sněhem a ten létal všude okolo. Každý, kdo mohl, na ně okamžitě začal střílet a střelili dvě z nich.

Na výřadu nakonec ležela tři prasata, i když to není moc, přesto byli všichni spokojeni, že se ulovilo alespoň něco.

Jakub Mýška

Veselé a šťastné vánoční svátky, pěkný Nový rok i úspěšný rok 2013

redakce

SAMOROST

CASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU
www.lespi.cz

SAMOROST – občasník VOŠL a SLŠ B. Schwarzenberga Písek, 2. číslo, ročník 33, rok 2012 / do čísla přispěli: Pavel Peška, Mgr. Karolína Málková, Anna Přibyllová, Štěpánka Dindová, Zdeněk Patočka, Petra Jablonická, Jiří Macháček, Patrik Olt, Michal Bobálek, Petr Dygrýn, Petra Doubková, Jan Poláček, Josef Mojžíš, Václav Kopa, Jakub Mýška / foto: Michal Škornička, Jan Koller, Patrik Olt, Jan Poláček, Ing. Bc. Jana Melcrová, magazín En Alsace č. 56, roč. 2009, www.stezjeakorunamistromnu.cz/zazitek, fotoarchiv Samorost, fotoarchiv Praam, fotogalerie www.lespi.cz / jazyková úprava: PhDr. Libor Šimůnek / grafická úprava: prof. František Douček a Praam studio / sazba a technická realizace: MATICE LESNICKÁ s.r.o.